

latos szépségű virágot, hogy mindazt, ami kedves volt nekik, tulipánnal díszítették. Szépet kedvelő magyar lelkük tulipánnal díszítette lakásuk legkedvesebb bútordarabját, a ládát is. Így keletkezett a *tulipántos láda*, a magyar népművészet legszebb virága. Másfél évszázadig tartott körülbelül a szinompás tulipántos ládák

virágzása, míg a XX. század divatörülete sok más népszokással együtt ki nem ölte. Falvaink népe átvette az „*úri*” osztálytól a *sublót*-ot és a *sifonért*. Mind ritkábban lehet ma már tulipántos ládát látni. Talán eldugják, talán tűzre hányták vagy eladták a városi népnek, hogy múzeumban helyezze el.

Bogárdi József

Szemelvények

Pályaválasztási tanácsadó és főiskolai tájékoztató címen jelent meg a kolozsvári főiskolások mintegy százhusz oldalas szaklapja. A lap erősen kihangsúlyozza a kisebbségi magyar fiatalok pályaválasztási kérdését, amelynek öntudatosítása döntő szerepet játszik az új generáció jövőjének kialakításában. A cikkíró rámutat arra, hogy igenis a köznek kötelessége gondoskodni a leértécsizett illetve lediplomált fiataljairól, mert mindég több és több vezető emberre van szükség, ha ez intellektuális túlprodukciónak tűnik is fel.

Jancsó Béla dr. a két generáció együttműködését hangoztatja, amely nélkülözhetetlen az egyetemes kisebbségi jövő kiépítésénél.

Az idős és fiatal generáció összefogása Erdélyben és amint a Magyar Minervából látjuk, Szlovenszkoóban is folyamatban van. Ölvédi János cikke beszámolt a létrejött találkozásról és annak eredményeiről.

Ez a fontos lépés új lehetőségeket teremt, mely a kisebbségi közösséghez közelebb visz. A közös sors öntudatos felismerése közös tendenciák felé vezet.

A vajdasági kisebbségi kultúréletben is nagyon szükségesnek tartjuk e lépés létrehozását, hogy kisebbségi fiataljainkat több és értékebb tanáccsal, tájékoztatással láthassuk el.

Az egyetemi ifjúság nagyrésze mindenütt a haladás és az aktivitás kultúracsirázató lépéseit vezeti, akár önálló nagyszámú csoportként, mint az „Erdélyi fiatalok” körül felvonuló főiskolások, akár kisebb élcsapatként, összeszervezve az aktivizálható intellektueket, művészeket, diákokat, mint például a szlovenszkoói „Sarlósok”; — miért tapasztalható tehát az, hogy a vajdasági főiskolás fiatal-ság jórésze hanyagolja a „Hid” körüli terjesztés, cikkanyaggal ellátás kötelesség munkáját, holott e vidéken legkisebb számúak a magyar főiskolások, itt volna legszükségesebb a főiskolások teljes számú részvétele a vezetésben és a kulturális közmunkában egyaránt, hogy méltóan képviselhesse a „Hid” minden magyar fiatalok fórumánál nehezebb küldetését, hogy az összes itteni magyar fiatalok reprezentatív, anyagilag megalapozott és szellemileg folyton fejlődő orgánuma legyen!

A mi vidékünkön legelhanyagoltabb a magyar nyelv művelése az összes utódállamok kisebbségi magyarsága között.

A csak magyarul beszélők ipari szakmai továbbképzése nálunk csaknem lehetetlen, a multban is ritka helyen található szakkönyvek hiányában és az új könyvek beszerzésének nehézségeiben, amennyiben itteni árusításuk nem igen fordul

elő s ha mégis előfordulna, méregdrágán árúsitják.

A magyar tanítók sose beszélnek meg a kezük alá adott gyermekek nevelésének nyelvi problémáit. Az elenyésző számú magyar tanítóság képviseli az újabb pedagógiai hozzáértés legalacsonyabb fokát. S ez alól csak egy-két fiatal a kivétel, akik az új körülmények között képezték magukat.

Altalában minden rendű-rangú fiataloknak bizonyos, az iskolán kívüli képzése sincsen megalapozva. Sem irodalmi önképzőkörök, sem egyéb célkitűzésű egyesületeik s még apró csoportok egymást képző baráti együtt-tartása sincs

szokásba véve. Pedig ez az egyetlen lehetőség és a legkönnyebb mód arra nézve, hogy megfelelő szakmai képzettség, tudományágak ismerete könyvek csekély száma és tanítók hiánya mellett megszerezhető legyen.

Pedig hol nem akadna három-négy lelkes fiatal, akik egymást képezve s egyúttal példát szolgáltatva vinnék tovább a már-már elejtett kultúra zászlaját.

Mert a szegénység, a szétszórtság és a ritkaság számba menő könyvek nem okozhatnak teljes főnakadást a kulturális előrehaladásban, ha mindenütt akadnak aktív csoportjai a kisebbségi kultúrközösségnek.

A »Híd« hírei

A „Híd” ezzel a számával befejezi első évfolyamát: a következő számunkkal már a második évfolyamba lépünk.

Megindulásunk pillanatában a kételkedés, máshelyütt az irigykedő rosszakarat nem nagy jövőt jósolt e nemes és önfeláldozó munkának. Könnyelmű vállalkozásnak tartották öntudatosan megfontolt munkánkat a „Híd”-at, mely a céltalanság zűrzavarában kiesik majd az olvasóközönség és az ifjúság szeretetéből.

Am nagyon csalódtak az ászalkodó és magukat mindenttudónak képzelő fölényesek, a „Híd” túlélte a szakszerű utópiával megjósolt közeli katasztrófát s a fölényesek szembehelyezkedése mellett is biztosan ível a jövőbe a derék építmény a kultúra és a testvérszeretet jelszavával.

Ebben a nehéz időben indultunk, amikor már a válság az életszükségletek beszerzését is veszélyezteti. Minket a kultúra és a testvérszeretet nemes jelszavai vezéreltek: önfeláldozó és lelkiismeretes munkánknak igazolható be az, hogy e nehéz időben a lap körüli anyagi nehézségeket legyőztük és biztosítottuk annak jövőjét.

Indulásunkkor ötszáz példányban jelentünk meg. A második negyedet már hatszáz példánnyal kezdtük. Az emelkedés tovább halad, úgy hogy november hónapban már hétszáz példányszámban hagyta el a „Híd” a nyomdát.

E szép eredményt egyrészt olvasóközönségünk szeretetének, másrészt ifjú munkatársaink lelkiismeretes munkájának köszönhetjük.

Reményel és bizalommal nézünk elébe a második évfolyamnak, melynek értékes eredményei nem maradnak el, ha olvasóközönségünk és ifjú munkatársaink továbbra is lelkes érdeklődéssel és kitartással velünk tartanak.

E munka elvégzésével szívből kívánunk olvasóinknak kellemes karácsonyt és boldog újesztendőt.

Felelős szerkesztő és kiadó LÉVAY ENDRE

Szerkesztőség és kiadóhivatal SUBOTICA, Sienkievičeva ulica 23.

A kéziratokért nem felelünk és azokat vissza nem adjuk.
